

Ρευβάζουσα Καρδιά με την Μελαγχροινή Σεληρολάτιδα, Χρυσόκομη Απόλλωνα και Δήμη — ο Φλοίσβος του Ρύακος με την 'Ελληνίδα, Μουσικήτην Απόλλωνα και Καρπουζόφλουδα — ο Χορός του Ζαλόγγου με τον Μαμαρωμένον Βασιληάν, Ρυολέττον και Δικηγόρον των Συνδρομητών — ή Κάρι με την Αθήνη, Κόμησαν της Φουλλανδίας και Κόμητα Κάτι τι — το Πφ-πφ-πφ με τον Μαμαρωμένον Βασιληάν, Εδών της Μάνγας και 'Αγκάθι — ο Ναυτόπαις της Θυέλλης με την Μαργαρίταν της 'Ακροπόλεως, Φυσιολάτιδα και Κόκκινη Γραβάταν — ή 'Αγοριοβόλιετα με την Κάρι με την Τροβατορέ — ή Μυροέσσα Φύσις με την Μυροβόλον Χαραυγήν — ή Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου με την Εδών της Μάνγας, Ραϊσά και 'Ελπιδοφόρον — ή Μεγάλη 'Ελλάς με το 'Αστρον 'Εσπερινόν, Σανθών Μουσική και 'Ηρωίδα του Μεσολογγίου — ο Παντογλυμμός με το Μαγεμένο Ποίηρι και 'Ερμθραν Γαλιόρα — ή Κόκκινη Γραβάτα με την Κυρία δέν με Μέλιε, Μαμαρωμένον Βασιληάν και Γλυκοχάραμα — ή Ρευβάζουσα Σεληρολάτις με την Μελαγχροινή 'Ερημίτιδα, Μελαγχροικήν Σεληρολάτιδα και Μελαγχροικήν 'Ονειροπόλον — ο Κήρυξ του Δικαίου με τον Μουσικήτην 'Απόλλωνα και Αθηνάϊον Βασιλοπούδα — ο Μουσικήτης 'Απόλλων με το Μαγεμένο 'Ακρογιάλι και Δικηγόρον της Νεολαίας — ο Φοίβος 'Ευρώτας με το 'Αστρον 'Εσπερινόν, Γυιόν του 'Ισκιου και Σανθών Φοίβην.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Διαβόλου της Σκασίλας (το άρ'ηκα ή περί ής έρωτας έχι, δέν είνε) 'Εθνικόν 'Ονειρον (διδεχόσα τας ευχαριστίας σου δπου έπρεπε) Γλυκοχάραμα (ευχαριστώ πολύ διά το ξεσπάθωμα) Δημ. Α. Μ. (σε παρακαλώ να στείλης άλλο ψευδώνυμον, διότι αυτό δέν ήμπορώ να το έγκρίνω' τό φύλλον μας πηγαίνει και εις ένα κράτη και υπόκειται εις λογοκρισίαν — ως κοινολόπουλο, αυτά θά τά ξενήρς) 'Αρχαίαν 'Ελλάδα (ευχαριστώ διά το ξεσπάθωμα) 'Εσπέρια της 'Αγγίλων (βεβαίως τας λαμβάνω' άλλα καλλίτερα θά ήτο να τας έστειλλες εντός φακέλλου ανοικτού) Δικηγόρον της Νεολαίας (σ' έπανα-έλεπω μετά πάσης χαράς και έλπίως ότι θά φαίνεσαι τακτικά) Ζήτω ή 'Ελλάς (ωραιοτάτη ή έπιστολή σου διά την Γκαμήλαν) Κίρκην (έλπίζω ότι έπίρασαν οι παραφρονίες...) 'Ελπίδα της 'Ελευθερίας (ιδέ τι άπαντό παραπάνω εις άλλην φίλην μου περί Πνευματικών 'Ασκήσεων) Θεοδόσιον τον Μέγα (έστειλα ευχαριστώ διά τας ενεργείας) Μυροέσσαν Φύσιν, 'Ανδριάντα του Κολοκοιρώνη (θερμάς ευχαριστίας διά το ξεσπάθωμα' έληξεν ή προθεσμία και τώρα ετοιμάζεται ή κρίσις της 26ης Κυριακής) Τέκνον της 'Ερμίον (τα-τα τό είπαμεν: όλα θά γίνουν άνευ αδήξιας της συνδρομής' διά τοϋτο δέν δημοσιεύω την πρότασιν σου, μοιλονότι σε υπερευχαριστώ διά τό ζωηρόν ένδιαφέρον) Χώμα 'Ελληνικό (τι λαμπρό γράμμα και τι λαμπρό ξεσπάθωμα! εύγε, κόρη μου!) Δεκαοκταετία 'Ονειροπόλον (τό 'Αθρόον άποκλείεται κατά τον νέον Κανονισμόν) Χιακόν Οθρανόν (είνε και φέτος, άλλα με άλλο ψευδώνυμον) 'Εδώνη Ονητήν, Γυμνασιούπαιδα (ευχαριστώ πολύ) 'Εξυπνον Βλάνα (αι προτάσεις σου εις τό προσεχές) 'Αργυρολίγη Πηγειόν, Μυσοφίδα, Φαίμε Χανονί (έστειλα έκ νέου) Παλλάδα, Διακρυθείσαν 'Αρσενικήν, 'Υπερήφανον Λέοντα (φίλησέ μου την αδελφούλαν) Μαγεμένο Ρόδο κλπ. κλπ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 12 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί: έξ 'Αθηνών και Περαιώς μέχρι της 26 Φεβρουαρίου εκ των 'Επαρχιών μέχρι της 7 Μαρτίου, εκ του 'Εξωτερικού μέχρι της 22 Μαρτίου.

106. Στοιχειόγραφος.
Φίλε, μή με φοβηθής, και δέν είμαι άγριον' Πρόσθεσε μου κεφαλήν να μή μ' έγχι, αυριον. 'Εστάλη υπό του Γενναίου Ποντικού

107. Συλλαβογράφος.
Σύνδεσμο, γράμματα τρία βάξεις στη γραμμή Κ' άκου τί παθαίνεις' Χωρίς να τό καλονοιώσης, φίλε, στη στιγμή Πνήγασαι, πεθαίνεις. 'Εστάλη υπό του Ρυολέττου

108. Αίνυμος.
Ποιά είνε ή μικρή τρυπίτσα, μάντευσε, που πράγματα της βάξω χιλία δυό άπ' όταν εγεννήθηκα ως σήμερα, όμως να την γερύσω δέν μπορώ; 'Εστάλη υπό της 'Ιωάννας δ' 'Αγκ

109. Λογοπαίγνιον.
Ποιά λέξις, ενώ είνε γένους θηλυκού, έχει τρία γένη; 'Εστάλη υπό του 'Αγγελίου 'Ερμού

110. Λεξιθρηρία.
Νά εύρηθ ή λέξις ελληνική έγούσα όκτώ γράμματα, έξ ών δύο μόνον φωνήεντα. 'Εστάλη υπό του Ζουρολομανδία

111. Κυβόλεξον.
Της Ευρώπης ποταμός, έντομον, προφήτης, ρήμα και μία πύλις των αρχαίων, κυβόλεξου δίδουν σχήμα. 'Εστάλη υπό του 'Αριστοκράτου

112. Πυραμίδ.
+ 'Ολόρθο βλέπω κάτι τι ήερδ
* + * Που στο λαμόυ του πέρονε
* * + * [κάποιο μέλος
* * * + * * Στη μέση βάξει άπόστολο γνωστό

Και μία θεά στα πόδια θέται τέλος. Και γίνεται ή τετραμέλιε παρέα Μία πυραμίδα νόστιμη κ' ωραία. 'Εστάλη υπό του Ζήτω ή 'Ελλάς

113 — 114. Κεκοιμένα και άντιστραμμένα όνόματα 'Ζών.
1.—'Η 'Ελλάς έγνω έλπίδων ήμέρας.
2.—'Η άταξία είνε κακόν έλάττωμα. 'Εστάλη υπό του Μουσικήτου 'Απόλλωνος

115—117. Συμπλήρωσις φράσεων.
1) 'Εξ — τά — .
2) 'Εξ — τά — .
3) 'Εξ — τά — . 'Εστάλη από το Μαγεμένο 'Ακρογιάλι

118. 'Ακροστιχίς μετά Μεσοστιχίδος.
Τά πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελούν τό έτος' τό δε πρώτον της πρώτης λέξεως, τό δεύτερον της δευτέρας και ούτω καθέξής, άποτελούν 'Αργοναύτην.
1, Μεγάλη Πατρίς, 2, Νυκτόδιον, 3, 'Οργανον θανατικής έντελέσεως, 4, Μέταλλον, 5, Τελετή, 6, Βασιλεύς της Φρυγίας, 7, Βασιλεύς της 'Ηλίδος, 8, 'Αρχαίος φιλόσοφος. 'Εστάλη υπό του Ρόδου της 'Ανατολής

119. Μικτόν.
αο - τμτ - ου - σε - αα. 'Εστάλη υπό της Νίτης

120. Φόρδην-Μίγδην.
'Οσενπνομάσαι κύλος στήνει μηλεζάνουα χρεϊταία. 'Εστάλη υπό του Χιακού Οθρανού

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικών 'Ασκήσεων του φύλλον 1—2.
1. Διάβολος (διά, δώλος.) — 2. Λέμβος, Λέσβος.—3. 'Αγιος (Α, γή, ός.)
4. ΔΑΥΛΟΣ και παίγνιον. [Η ανά Α Τ γωσις εκ δεξιών Σ Ο προς τάριστερ Μ Π Α Δ Α Μ Η κατέρχεται έλι Ο Α Ο Ρ κοιτώδης.] — 6. Σ Π Α Ρ Ο Σ Ι ΤΥΡΤΑΙ Ν Κ Α Ν Ο Ο Σ Ο Σ (μιάς, Η Ρ Ν Τ Ρ α, φριος, Σ Η Μ Α Ι Α Η 'Ιστορία, Ν Ο θστις, Σ Ο Ο ρία.) — 7. Σ Κ Υ Ρ Ο Σ 2 + 1 x 6 = 3 — 5 = 1.
— 8. Τη άναλλαγή διά των Ι, Ω: αβρω, μωσ, σεία, πίνω, σπείρω, πιστεύω. Τα παράγωγά των: ζώσις, μισήτις, σεΐμας, πόν, σπώρα, άπιστος = ΣΗΣΤΟΣ — 14. ΑΝΤΑΙΟΣ-ΙΑΝΑΣΣΑ ('Αχαρί, Ναυαία, Ταινάρων, 'ΑτσασΑ, 'ΙναχοΣ, 'ΟδυσεύΣ, Σκύλλα.) — 15. Μή μοι γένου' δ βούλομαι, άλλ' ε συμμέρει. — 16. 'Η Παρθένος σήμερον τον ύπεροσίον τίκτι (5π' αρ 0' εν ός-σι με ρον-των ύπερ ούς-ιον τίκτις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις με άπ'λά στοιχεία των 8 σιγμών λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παζία στοιχεία τό δικάσιον, και με κεφαλαία τό τριτάσιον. 'Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διγύονται των 15 πληρόντοιώς να ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παζία ή άπλή στοιχεία των 8 σιγμών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλάσι.— Αι μη συνδεδεμένα υπό του άνωτέρου άγγελία δέν δημοσιεύονται.]

Δικηγόρος των Συνδρομητών, έχεις πολλούς χαίρετισμούς από την 'Αριάδνην και Κάιτην. — **Εδώνης Ονητή.**

Δωρισθησαν άντιπρόσωποι 'Οραίας Χιου' 'Ονειροπόλος της Δόξης εν 'Αθηναις και Δημ. Ζωίδης εν Port-Soudan. Ζητούνται τοιούτοι και άλλαχοϋ. 'Απευθύνεσθε τή προέδρω Mlle Hélène Avierinou, Rbn-El-Cafad, Alexandrie (Egypte) (H, 134)

Μεγάλη 'Ιδέα, περιεφρόνησε 'Υπερπατριδικός και έγένετο 'Ιαπωνέζος! Πώς νύν μοι προταίνεις συμμαχίαν, ένα συμπολεμήσωμεν δραστηριότατον μέλος; Ούτω έκτιμάτε υμεις οι 'Ιαπωνέζοι τους φίλους; — **Αγνοητία Βασιλοτάταις, Πλωκοκοιτάλα, et Compagnie.** (H, 135)

Αγνοητία Βασιλοτάταις! πέρασε τό κρουαλόγημα; Παρασιτικά!... Καλάτι, άερας και βροχή—χορός, υπιλάρδο, μουσική, συμβιβάζονται; Φύτα! πρασινοφόρος δεσποινίς! τελετή! προέδρους στολή! compliment! merci! — **'Ελληνικό Φιλάτιμο.** (H, 136)

Δεταρισουλλένται! Δέχομαι δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμώ καλλόνες. 'Απάντησις ταχυτάτη και άσφαλεστάτη. Διεύθυνσις άσφαλής: D. Malellis, Aivala (Asie Mineure) (H, 137)

Αναλλάσσω Μικρά Μυστικά. — Photius Poupoulides, P. O. Box, 148 Farmington, Conn (U. S. A.) (H, 138)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εσωτερικού:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879	'Εσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
'Ετησία	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
'Εξάμηνος	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος		'Οδός Ερμούπου δρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον.
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		

Περίοδος Β' — Τόμος 15ος 'Εν 'Αθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1908 'Ετος 30όν.—'Αριθ. 13

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)
ΕΛΕΝΗ: — Έννοείται ότι θά σε κρητύσουμε! 'Απόψε τουλάχιστον σε κρητύω... Καί για να με κάμης να ξεχάσω

«Η παραμυθι, ή κλαιώ!» (Σελ. 97)

τή λύπη μου, θά μου πής ένα ώρατο παραμυθι... 'Α, τό θέλω, τό απαιτώ!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Παραμυθι;... Τί λέτε, δεσποινίς;... 'Ενα κορίτσι στην ήλικία σας;
ΕΛΕΝΗ, θριαμβευτικώς: — 'Ορίστε μας! Τί σου έλεγα πριν; Για να μου άρνηθοϋν μια χάρι, είμαι μεγάλη—για να μη με πάρουν στο χορό, είμαι μικρή. 'Ωραία τή βρήκατε σείς!... 'Αλλά «Η παραμυθι, ή κλαιώ!» (Σελ. 97)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τά χατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθι! παραμυθι! παραμυθι!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα άν...
ΕΛΕΝΗ: — 'Εδώ δέν έχει ούτε μά, ούτε άν, ούτε γιατί, ούτε διότι, ούτε διάβολο! 'Ελα! ή παραμυθι, ή κλαιώ! (Γελά.)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Προτιμώ αυτά τά κλάμματα από τά άλλα. Λοιπόν, έπιμένετε;
ΕΛΕΝΗ: — Πολύ, πάρα πολύ, όσο γίνεται πολύ. Καί ποιδ παραμυθι θά μου πής;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ποιδ παραμυθι;... 'Θά προτιμούσα να γυρίσω στην κάμαρά μου...
ΕΛΕΝΗ: — Δέν είσαι πολύ γενοαία...

'Ελα λοιπόν... αποφάσιζε!... Μα ξέρεις, θέλω κάτι τι τρομακτικό, μαύρο, διαβολικό, που να μάς τρομάξει και τες δυό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Παιδί!
ΕΛΕΝΗ: — Παιδί; πολύ καλά! Να με μεταχειρισθής λοιπόν σαν παιδί. Τί λένε στα παιδιά; Παραμυθια!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — 'Ας είνε... Θυμάστε την «'Υπηρετρία του Διαβόλου»;
ΕΛΕΝΗ, κροτούσα τας χείρας από χαράν: — 'Οχι... 'Α, τί ώρατο πού θά είνε! 'Ο Διάβολος! 'Από τώρα ανατριχιάζει ή πλάτη μου!.. (Κάθηται εις την πολυθρόναν, διά νάκούση καλά).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δηγουμένη: — Λοιπόν, μια εγώ δέν τάκούω πιά αυτά. 'Θέλω παραμυθι! Γρήγορα, να μου πής ένα παραμυθι.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τά χατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθι! παραμυθι! παραμυθι!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δηγουμένη: — Λοιπόν, μια εγώ δέν τάκούω πιά αυτά. 'Θέλω παραμυθι! Γρήγορα, να μου πής ένα παραμυθι.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τά χατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθι! παραμυθι! παραμυθι!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δηγουμένη: — Λοιπόν, μια εγώ δέν τάκούω πιά αυτά. 'Θέλω παραμυθι! Γρήγορα, να μου πής ένα παραμυθι.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τά χατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθι! παραμυθι! παραμυθι!

«'Ακροάζεται παρά την θύραν...» (Σελ. 98, στ. α')

Τότε τον έπιασε ένας θυμός... κατακόκκινος, και μ' ένα φοβερό διαβολικό γρόθο, έδωσε μια και έσπασε κομμάτια όλα τά πιαιτικά. (Την ιδίαν στιγμήν διαβολικός θόρυβος εις τό διπλανόν δωμάτιον. Στάζουν πιάτα. 'Η 'Ελένη και ή Κατερίνα σηκώνονται με κραυγήν τρόμου, και σβήγγονται ή μια κοντά εις την άλλην, κούμπουσαι τό πρόσωπον... Γίνεται σιωπή... Μετ' όλιγον άντηχέι παρατεταμένον μαουόλισμα... Νέα κραυγή τρόμου... Πίπτουν και αι δύο εις την ιδίαν πολυθρόναν. Πάλιν γίνεται σιωπή.) 'Ακούσατε;
ΕΛΕΝΗ, με σβυσμένη φωνή: — Ναι... μην είνε;...
ΚΑΤΕΡΙΝΑ, όμοίως: — Ποιός;
ΕΛΕΝΗ: — 'Ο Διάβολος;... 'Είρείς, καμμιά φορά παίρνει μορφή γάτας... μεγάλης μαύρης γάτας που νικουρίζει. (Μιαουλίγματα από τό διπλανόν δωμάτιον.) 'Α, μάνα μου!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, λέπτοουσα από την πολυθρόναν: — Μνήσθητί μου, Κύριε! ('Ολίγον κατ' όλιγον ο τρόμος των έποχωρεί. Σηκώνονται, ήσυχάζουν κάπως και λαμβάνουν τό θάρρος να κντιάξουν γύρω των, εις τό δωμάτιον).
ΕΛΕΝΗ: — Καλή μου Κατερίνα, πήγαίνε να ιδής, έσύ πού είσαι γενοαία!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Γενοαία... όταν δέν ύπάρχη πλέον κίνδυνος... 'Ας είνε, θά πάγω... πηγαίνο να ιδώ. (Διευθύνεται προς την θύραν με κομμικούς διαταγμούς.) Πηγαίνο, ναι, αλλά να προσέχεσθε για μένα όσο θά λείπω... και άν δέν ξαναγυρίσω...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, λέπτοουσα από την πολυθρόναν: — Μνήσθητί μου, Κύριε! ('Ολίγον κατ' όλιγον ο τρόμος των έποχωρεί. Σηκώνονται, ήσυχάζουν κάπως και λαμβάνουν τό θάρρος να κντιάξουν γύρω των, εις τό δωμάτιον).
ΕΛΕΝΗ: — Καλή μου Κατερίνα, πήγαίνε να ιδής, έσύ πού είσαι γενοαία!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Γενοαία... όταν δέν ύπάρχη πλέον κίνδυνος... 'Ας είνε, θά πάγω... πηγαίνο να ιδώ. (Διευθύνεται προς την θύραν με κομμικούς διαταγμούς.) Πηγαίνο, ναι, αλλά να προσέχεσθε για μένα όσο θά λείπω... και άν δέν ξαναγυρίσω...

ΕΛΕΝΗ, ὠθοῦσα τὴν Κατερίναν : — Μὰ πῆγαινε λοιπὸν νὰ ἰδῆς ἂν ἔφυγε! ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ἔξερχομένη : — Παναγία δέσποινα, Θεοτόκε, ὑπερευλογημένη, εὐσπλαχνίσου τὴν δούλην σου !..

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἡ Ἑλένη μόνη, κάθηται καὶ ζαρώνει πλησίον τῆς ἐστίας, μὴ τολμῶσα νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα. Ἐξαφνα ἀκούεται ἔξωθεν ἡ Κατερίνα φωνάζουσα :)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Παληόγατε !... Ψίτ ! Ψίτ !... Νὰ χαθῆς ! (Ἡ Ἑλένη σηκώνεται, ἀκροάζεται παρὰ τὴν θύραν καὶ συνέρχεται). Ἄφῃσε γρήγορα τὸ κρέας, καὶ δὲν εἶνε γιὰ τὰ μούτρα σου ! Παληόγατε !

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, εἰσέρχεται γελῶσα : — Ἄ, κυρία Ἑλένη, ἂν ξέρατε !... Τί ἀστεῖο ! Ἐκεῖνος ὁ παληόγατος, ὁ Μουντζούρης, μᾶς ἐτρόμαξε ἔτσι. Φαντασθῆτε ὅτι ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου τὸν εἶχα κλείσει μέσα στὸ ντουλάπι, ὅπου ὁ καλὸς σου γιὰ νὰ διασκεδάσῃ βέβαια τὴν πληξί του, ἀρπάξε ἕνα κομμάτι κρέας, ἀφοῦ ἔρριξε πρῶτα ὀλόκληρη στήλη ἀπὸ πιάτα.

ΕΛΕΝΗ : — Αὐτὸς λοιπὸς ἦταν ὁ διάβολος καὶ ἡ αἰτία τῶν διαβολικῶν ὀργῶν ;... Νὰ χαθῆ τὸ τέρας !... Ἄς ἡσυχάσουμε τώρα καὶ ἄς ἐξακολουθήσουμε τὸ παραμῦθί μας !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Τὸ παραμῦθι !... Ὅστερ' ἀπὸ τόσα... παθήματα, δὲν ἐγιατρευθῆκατε ἀκόμη ἀπὸ τὴ μάστιγαν ;

ΕΛΕΝΗ : — Καθόλου, καθόλου ! Ἀπειναντίας μάλιστα τώρα μ' ἔπιασε μεγαλύτερη. Λοιπὸν, τί ἔκαμε ὑστερα ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Ποιὸς ; ὁ Μουντζούρης ; ΕΛΕΝΗ : — Ὅχι, καλέ ! ὁ Μεριστοφελῆς, ὁ Στανᾶς, ὁ Ἐωσφόρος, ὁ Διάβολος ἐπιτέλους ! Ἐλα, λέγε, εἰδεμὴ κλαίω !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, καθήμενη : — Ἐπιμένετε ; Λοιπὸν, ὁ Διάβολος ἐξέθυμανε ἀφοῦ ἔσπασε τὰ πιατικά του. (Ἀνατριχιάζουν καὶ αἱ δύο ἐνθουμούμεναι τὰ «θρηνα», καὶ φοβοῦμεναι μὴ ἐπαναληφθοῦν, ἀκροῶνται... Βραχεία σιωπή.) Τίποτε... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ἔκρυψε, ὅση καλλίτερα ἔμπορῶσε, τὰ μικρά του κερατάκια μέσα εἰς τὸ καπέλλο του μὲ τὰ κόκκινα πτερὰ, τὰ μακρόνυχχα πόδια του μέσα εἰς τὸ κόκκινα κομψὰ γροθῆκια καὶ τὸ ὀλόμαυρο τριχωτὸ κορμί του εἰς ἕνα πλατὺ κατακόκκινὸ μανδύα, ἀνέβηκε νὰ κάμῃ ἕνα γύρο εἰς τὴν γῆ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸ τὸ σπάνιο πρᾶγμα, τὴν ἄσπρη μύγα, ποῦ τὴν λέγουσιν «καλὴ ὑπηρετρία»... Ἐπῆγε ἔδω, ἐπῆγε ἐκεῖ, καὶ καταστάλαξε εἰς τὸν Ἄνδρο. Ἐκεῖ τέλος πάντων κατάρθωσε νὰ βρῆ μιά χωριατοπούλα, ποῦ τοῦ

ἄρεσε. Ἐέρατε, κυρία Ἑλένη, ἡ Ἄνδριώτισσες ἔχουν φήμη...

ΕΛΕΝΗ : — Καὶ σὺ Ἄνδριώτισσα δὲν εἶσαι ;

Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Galland)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΔΙΑ δὲν μοῦ κάμνει ν' ἀποχωρισθῶ αὐτὸ τὸ ὥραϊον βιβλίον ποῦ ἔχω ἀκόμη εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ διὰ τὸ ὅποῖον πολλὰ σὰς εἶπα προχθὲς — (« Ἀπομνημονεύματα ») — χωρὶς νὰ σὰς διηγῆθῶ καὶ μερικὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀνδρέου Συγγρού.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1845, δεκαπενταετῆς μόλις, ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς ἐτελείωνε τὸ Γυμνάσιον τῆς Σύρου. Ὁ πατὴρ του τὸν προώριζε δι' ἱατρὸν καὶ ἐλογάριαζε νὰ μετακινήσῃ οἰκογενειακῶς εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐκεῖθεν δὲ νὰ τὸν στείλῃ πρὸς τελειοποίησιν εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ κατὰ τῶν σχεδίων τούτων ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, σοβαρώτατος ἀπὸ τώρα καὶ λογικώτατος, ἀντετάχθη μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Διότι δὲν ἠσθάνετο καμμίαν κλίσιν πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς σπουδὰς καὶ δὲν ἔδλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ῥίση τὰ βιβλία, διὰ νὰ τραπῆ εἰς πρακτικώτερον στάδιον. Αὐτὸς ἦτο ὁ προορισμὸς του. Τὸ δαιμόνιον τοῦ ἐμπορίου ὠμίλει ἤδη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ. Ὁ πατὴρ Συγγρὸς, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ υἱοῦ του, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ ὁ Γυμνασιάρχος τῷ εἶπε :

— Ἄν σπουδάσῃ τὴν ἱατρικὴν ὁ Ἀνδρέας θὰ τὴν μάθῃ ἄλλ' ὁ προορισμὸς του δὲν εἶνε διὰ νὰ γίνῃ βαθὺς ἐπιστήμων καὶ διακεκριμένος ἱατρός... Ἐπιτέλους ἐπέστη ὁ πατὴρ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδια τῆς μετοικήσεως εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ στείλῃ καὶ τὸν δευτερότοκον Ἀνδρέαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εἶχεν ἤδη προηγηθῆ καὶ ὁ πρωτότοκος τοῦ Γεώργιος. Καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ἀφοῦ ὄλον ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι ἐμαθήτευσεν εἰς ἕν ἐμπορικὸν γραφεῖον τῆς Σύρου, ὁ Ἀνδρέας, ἀποχαιρέτησας τοὺς γονεῖς καὶ

παραλαβὼν τὸν ρουχισμὸν του καὶ 100 φλωρία τουρκικά, ὡς πρῶτα ἔξοδα συντηρήσεως, ἐπεβίβασθη τοῦ Αὐστριακοῦ καὶ ἀπῆλθε διὰ Σμύρνης εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ ταξεῖδί του, ὡς ὄλα τὰ πρῶτα ταξεῖδια, τῷ ἐφάνη εὐχάριστον καὶ διασκεστικόν. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπῆγε νὰ τὸν ξεμπαρκῶσῃ ὁ ἀδελφὸς του Γεώργιος, τὸν ὅποιον ὑπεραγαποῦσε καὶ μετὰ μεγάλῃς του χαρᾶς ἐπανέβλεπεν. Ἀπεβίβασθησαν πρῶτ' εἰς τὸν Γαλατᾶν καὶ μετέβησαν πρῶτα-πρῶτα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γέροντος Ἀπαλῦρα, συγγενοῦς των, ὅπου εἰργάζετο ἤδη ὁ Γεώργιος. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας ἦτο προωρισμένος διὰ τὸ γραφεῖον τοῦ Δαμιανοῦ, τὸ ὅποιον εὕρισκετο μακρὰν, εἰς τὸ Σταμποῦλ, καὶ διὰ τὸ ὅποῖον ἀμέσως ἐξεκίνησαν. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, μὴ ἔχων ἀκόμη ἰδέαν τῶν ἀποστάσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν μέσων συγκοινωνίας, ὅταν εἶδε τὸν ἀδελφόν του νὰ παίρνῃ ἀκάτιον, τῷ εἶπε :

— Μὰ ἄφῃσε τὰς ἐκδρομὰς σήμερ' ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω ἀμέσως τὸν προϊστάμενόν μου.

Καὶ ὁ ἀδελφὸς του τῷ ἀπήντησε : — Πῶς ἠμπόρεσας νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τοῦ Δαμιανοῦ, σὲ ὀδηγῶ εἰς διασκεδαστικὴν ἐκδρομὴν ; Ἀκολούθει, ἄκουε, βλέπε καὶ σιώπα.

Ἀπεβίβασθησαν εἰς τὸ Σταμποῦλ καὶ ἤρχισαν τὴν πεζοπορίαν. Εἰς τὸν μικρὸν ξενιτευμένον ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἐφάνη ἀτέλειωτος αἰ σουβλεραὶ πέτραι τῶν καλδριμιῶν ἐπλήγωναν τὰς ἀσυνειθίστους πτέρνας του ἤρχισεν ν' ἀπογοητεύετο κάπως καὶ νὰ ἐνθυμῆται τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του, ἡ ὅποια τῷ ἔλεγεν ὅτι, καλομαθημένος καὶ χαϊδεμένος ἄπως ἦτο, μὲ δυσκολίαν θὰ τὰ ἐκατάφερνεν εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἀπογοητεύσεις τὸν ἐπερίμεναν. Ὁ Γεώργιος τὸν ἐπῆγεν εἰς τοῦ Δαμιανοῦ, τὸν ἄφῃσεν ἐκεῖ μετὰ τὰς συστάσεις, καὶ ἔφυγεν εὐθὺς ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐργασίαν του. Μόνος ὁ Δαμιανὸς τὸν ἐπέβλεπεν εἰς μικρὰν δοκιμασίαν καὶ τὸν παρέδωκεν ὡς τρίτον « γραμματικὸν » εἰς τὸν πρῶτον γραμματικὸν τοῦ καταστήματος Ρουκάνην. Καὶ εὐθὺς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἤρχισεν ἡ ἐργασία. Τοῦ ἔδωσαν νάντιγράψῃ εἰς τὸ « Ἀντίγραφον Ἐπιστολῶν » — τότε δὲν ἐγνωρίζαν τὴν σήμερον ἐν γρήσει « πρέσαν » — μίαν ἐμπορικὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅσην στυφνὴν καὶ μακροσκελῆ, ὥστε ἔως νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, ἐκτύπησε κηδὸν μεσημέρι. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἐπέπιασε, καὶ ἠρώτησε τὸν συνάδελφόν του ποῦ γευματίζου.

Ἐκεῖνος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ γειτονικὸν μπακάλικον. Τότε, λέγει, ἡ ἀπογοήτευσίς του ὑπῆρξε πλήρης, ἐνθυμηθέντος τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ τὰ προγεύματά του τὰ ὅποια συχνότατα, διὰ τὸ παιδί προπάντων, περιεῖχον καὶ κανένα φαγητὸν εὐγευστον καὶ ἐλαφρὸν, καθὼς καὶ τὴν γούριαν του, ὁσάκις τὸ οἰκογενειακὸν μενὺ δὲν ἦτο τῆς ὀρέξεώς του...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἔδω κανένα ξενοδοχεῖον ; ἠρώτησε τὸν συνάδελφόν του. Ἐκεῖνος ἐμειδίασε καὶ μὲ κάποιαν εἰρωνείαν τῷ ἀπεκρίθη ! — Ἐδῶ καὶ οἱ προϊστάμενοι ἀκόμη ἐπὶ ποδὸς προγευματίζουσι λιτότατα, καὶ μόνον τὸ βράδυ γίνονται τὰ τακτικὰ γεῦμα. Τί νὰ κάμῃ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ! Ἐφαγεν ὅπως-ὅπως εἰς τὸ μπακάλικον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, περιμένων τὸ « τακτικὸν γεῦμα » τοῦ βραδύου, ἀλλὰ « κατηφῆς καὶ ἀποθησαυρισμένος »... Ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ὡς οἰκότροφος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρουκάνην, τοῦ προϊσταμένου του, προσωρινῶς, διότι ἡ οἰκογένεια τοῦ Δαμιανοῦ, διότι ἡ οἰκογένεια τοῦ Δαμιανοῦ κατοικοῦσεν ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ ἄμα ἐκλείσθη τὸ κατάστημα, νῆα ἐκδρομὴ πάλιν ὡς τὸ Φανάρι, ὅπου εὕρισκετο ἡ οἰκία τοῦ Ρουκάνην. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἐγκάρδιος μὲν ὑποδοχὴ, ἀλλὰ « τακτικὸν γεῦμα » καθὲ ἄλλο παρὰ ἄρχοντικόν : Σούπα ρύζι « νερομπουλιασμένη », κρέας κοκκινιστὸν μὲ ντομάτες (τὸ ἴδιον βραστὸν κρέας εἶχε κοκκινισθῆ) καὶ ὀλίγα σταφύλια ὡς ἐπιδόρπιον. Τίποτε ἄλλο ! Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας σούπαν δὲν ἔτρωγε, ντομάτες δὲν τοῦ ἄρεσαν, καὶ οὕτω περιωρίσθη εἰς ὀλίγον κρέας καὶ ὀλίγα σταφύλια. Ἐσκέπτετο δὲ ἐνῶ ἔτρωγε :

— Ἄχ καϊμένο τραπέζι, ποῦ εἶσαι ! Ἄχ καϊμένη μητέρα, πόσο δίκην εἶχες ! Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ... νὰ κλαύσῃ.

Εὐτυχῶς αὐτὸ ἐγένετο ἔνωρις. Τὴν 10ην ὥραν ἐκαλονυκτίσθησαν καὶ καθεὶς ἀπεσῶρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εὐρέθη μόνος. Καὶ πρὶν πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι του, καὶ ἀφοῦ ἔπεσε, πρῶτα « ἐκλαυσε πικρῶς » καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη.

Μάλιστα ! Ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς διαμονῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐπερίμενε τόσῳ λαμπρὸν στάδιον καὶ τόσῳ θαυμαστῇ ἐπιτυχίᾳ, τὴν πρώτην του ἡμέραν τὴν ἐτελείωσε μ' ἕνα ἀπέραντον θρήνον !

Μικροί μου ξενιτευμένοι, ὅσοι ἐκλαύσατε καὶ σεῖς τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ξενιτειᾶς σας — καὶ τὴν δευτέραν ἴσως, καὶ τὴν τρίτην, — ἐνθυμηθέντες τὸ σπιτάκι σας, τὴν μητερούλα σας, τὴν καμαρούλα σας, τὰ χάδια σας, τὸ τραπέζι σας, — παρηγορηθῆτε !... Σὰς ἀσπάζομαι

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΟΥΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΛΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ὁρατὰ ! κ' ἐμένα μ' ἄφῃσε ἔτσι !... — Γιὰ τὰ παπούτσια σου θέλεις νὰ πῆς ; Μὰ τί ὑποχρέωσι ἔχει νὰ λουστράρῃ ξένα παπούτσια ; — Μάλιστα, ἔχει ὑποχρέωσι. — Τὸν πληρώνεις ; — Γι' αὐτὸ τὸν ἐπῆραμε. — Ἐσὺ τὸν ἐπῆρες ; — Ὅχι, ὁ θεὸς μου.

— Τότε λοιπὸν τοῦ θεοῦ σου τὰ παπούτσια χρεωστεῖ νὰ λουστράρῃ. Ὁ θεὸς σου ὅμως δὲν ἔχει ἀνάγκη, τὰ κάνει ὄλα μοναχῶν του. Ποτὲ δὲ γυρεύει βοήθειαν ἀπὸ κανένα. — Σηκώθηκε ; — Ποιὸς ; ὁ θεὸς σου ; Πρῶτ'-πρῶτ'... Μᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ ἔφυγε. — Γιὰ ποῦ ; — Μήπως ξέρουμε ; — Πότε θὰ γυρίσῃ ; — Ρώτησε τὸν ἄνδρα μου... Ἴσως καὶ τὸν χειμῶνα.

— Πῶς ; Τὸν χειμῶνα ; ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλλεις ; — Δὲν εἶμαι ψάλλης ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ ψέλνω τροπάρια. Ὅριστ' ἐκεῖ, αὐθάδει !

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Σάσας ἠναγκάσθη νὰ βουρτίσῃ τὰ φορέματά του καὶ νὰ καθαρῖσῃ τὰ υποδήματά του. Ἐπειτα ἐπῆγε νὰ νιφθῆ. Μία στάμνα ἦτο κρεμασμένη εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀδεῖα, ὁ Σάσας ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὸ κεφαλόσκαλον.

— Ἐ, κυρὰ ! — Τί εἶνε πάλι ; — Φέρε μου νερό. — Ἄν διψᾷς, κατέβα νὰ σοῦ δώσω. — Καλέ, γιὰ νὰ πλυθῶ... — Τότε πῆγαινε νὰ πάρῃς. — Ἀπὸ ποῦ ; — Στὸ ποτάμι ἔχει ὅσο θέλεις. Πάρε τὸν κουβᾶ καὶ βγάλε.

Ὁ Σάσας ἐπροτίμησε νὰ πλυθῆ μὲ κολώνιαν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του. — Ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας σου ; — Δουλεύει. Πριονίζει ξύλα. Δὲν εἶνε μακριὰ. Νὰ τὸ μονοπάτι. Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν δρόμον ποῦ τοῦ ἔδειξαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε ὁ θεὸς του ; ἐσυλλογιζέτο. Βεβαίως θὰ ἐπέστρεφε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀλιγόωρος αὐτῆ ἀπουσία τῷ ἐστοίχιζε. Φαντασθῆτε, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὰ κάμῃ μόνος του ὄλα !... Προθύμως θὰ ἔδιδεν ὅσα χρήματα τοῦ ἐζητοῦσαν, ἀλλ' εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ ἡ χωρικῆ τῷ ἀπεκρίθη :

— Δὲν εἶμαι ζητιάννα καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεπτά. Σ' ὄλο τὸ χωριὸ δὲν θὰ εὕρῃς κανένα πρόθυμον νὰ σὲ υπηρετήσῃ μὲ πληρωμὴ. Κανεὶς ἔδω δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν χωρικόν, ὁ ὅποιος βοηθούμενος ἀπὸ τὸν υἱόν του, ἐπριόνιζεν ἕνα πελώριον κορμὸν. — Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Ἀλεξανδρόβιτς ! (Σάσας ρωσικά εἶνε τὸ χαϊδευτικὸν τοῦ Ἀλέξανδρου.) — Καλημέρα, Πάρφιν. — Ἄν δὲν σὲ πειράξῃ, λέγε με Πάρφιν Σίλιτς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐστὶν ἡλικία μου ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ παιτῆ νὰ τὸν φωνάζου καὶ μὲ τὸ ἐπίθετό του. Ἀλλὰ ἄς εἶνε, τὸ κάτω-κάτω δὲν μὲ νοιάζει πῶς θὰ μὲ πῆς. — Ἦλθα νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ ἐπῆγε ὁ θεὸς μου.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπε ; — Ὅχι. — Καὶ θὰ τῷ λεγε σὲ μᾶς ; Ἐχει, βλέπεις, τίς δουλειές του ὁ ἄνθρωπος. — Τί ὄρα θὰ γυρίσῃ ; Ὁ Πάρφιν Σίλιτς ἐσταμάτησε τὸν πριόνά του. — Τί ὄρα ;... Τί θεὸς νὰ πῆς μ' αὐτό ; Ὁ θεὸς σου δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ καλὸ χειμῶνα, καὶ ἴσως-ἴσως καλὴ ἀνοιξί. Ὁ Σάσας ὠχρίασε. — Τί ; τὸν χειμῶνα ; Μὰ γιατί μὲ τρομάζετε ἔτσι ὄλοι σας ; — Δὲν ἔχουμε καμμιά ὄρεξι νὰ σὲ τρομάξουμε, παιδί μου. Ὁ θεὸς σου μόνον μᾶς εἶπε : « Ἄν δὲν γυρίσω τὸν χειμῶνα, θὰ βάψουμε μαζί τ' αὐτὰ τῆς Λαμπρῆς ! » — Κ' ἐγὼ... πῶς θὰ μπορέσω νὰ φύγω ἀπὸ ἔδω ; — Δὲν ξέρω... Μᾶς εἶπε : « Νὰ περιποιηθῆτε τὸν ἀνεψιὸ μου. Θὰ μείνῃ μαζί σας. » — Μὰ πῆς μου τὴν ἀλήθειαν, Πάρφιν Σίλιτς, ποῦ εἶνε ὁ θεὸς μου ; — Δὲν λέγω ποτὲ μου ψέματα ἐγὼ, γιατί δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ πάω εἰς τὴν κόλασιν. — Τότε... ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ νοικιάσῃ ἄλογα ; — Γιατί ; — Γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. — Ὅχι δᾶ !... Ἀκούσε, παιδί μου, ἔδω-πέρα ἄλογα δὲ νοικιάζου. Πιεζὲς πάλι δὲν μπορεῖς νὰ γυρίσῃς, γιατί θὰ ξεψυχοῦσες εἰς στέπες. Ὁ Σάσας εὕρισκετο εἰς ἀπόγνωσιν. Ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἐστράφη διὰ νὰ μὴ βλέπου τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Αἰσθημα οἴκτου καὶ τρυφερότητος ἐζωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος χωρικοῦ. « Θὰ τοῦ εἶνε πολὺ βαρὺ τοῦ καϊμέ-

— Ἄχ καϊμένο τραπέζι, ποῦ εἶσαι ! Ἄχ καϊμένη μητέρα, πόσο δίκην εἶχες ! Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ... νὰ κλαύσῃ.

Εὐτυχῶς αὐτὸ ἐγένετο ἔνωρις. Τὴν 10ην ὥραν ἐκαλονυκτίσθησαν καὶ καθεὶς ἀπεσῶρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εὐρέθη μόνος. Καὶ πρὶν πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι του, καὶ ἀφοῦ ἔπεσε, πρῶτα « ἐκλαυσε πικρῶς » καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη.

Μάλιστα ! Ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς διαμονῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐπερίμενε τόσῳ λαμπρὸν στάδιον καὶ τόσῳ θαυμαστῇ ἐπιτυχίᾳ, τὴν πρώτην του ἡμέραν τὴν ἐτελείωσε μ' ἕνα ἀπέραντον θρήνον !

Μικροί μου ξενιτευμένοι, ὅσοι ἐκλαύσατε καὶ σεῖς τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ξενιτειᾶς σας — καὶ τὴν δευτέραν ἴσως, καὶ τὴν τρίτην, — ἐνθυμηθέντες τὸ σπιτάκι σας, τὴν μητερούλα σας, τὴν καμαρούλα σας, τὰ χάδια σας, τὸ τραπέζι σας, — παρηγορηθῆτε !... Σὰς ἀσπάζομαι

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΟΥΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΛΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ὁρατὰ ! κ' ἐμένα μ' ἄφῃσε ἔτσι !... — Γιὰ τὰ παπούτσια σου θέλεις νὰ πῆς ; Μὰ τί ὑποχρέωσι ἔχει νὰ λουστράρῃ ξένα παπούτσια ; — Μάλιστα, ἔχει ὑποχρέωσι. — Τὸν πληρώνεις ; — Γι' αὐτὸ τὸν ἐπῆραμε. — Ἐσὺ τὸν ἐπῆρες ; — Ὅχι, ὁ θεὸς μου.

— Τότε λοιπὸν τοῦ θεοῦ σου τὰ παπούτσια χρεωστεῖ νὰ λουστράρῃ. Ὁ θεὸς σου ὅμως δὲν ἔχει ἀνάγκη, τὰ κάνει ὄλα μοναχῶν του. Ποτὲ δὲ γυρεύει βοήθειαν ἀπὸ κανένα. — Σηκώθηκε ; — Ποιὸς ; ὁ θεὸς σου ; Πρῶτ'-πρῶτ'... Μᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ ἔφυγε. — Γιὰ ποῦ ; — Μήπως ξέρουμε ; — Πότε θὰ γυρίσῃ ; — Ρώτησε τὸν ἄνδρα μου... Ἴσως καὶ τὸν χειμῶνα.

— Πῶς ; Τὸν χειμῶνα ; ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλλεις ; — Δὲν εἶμαι ψάλλης ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ ψέλνω τροπάρια. Ὅριστ' ἐκεῖ, αὐθάδει !

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Σάσας ἠναγκάσθη νὰ βουρτίσῃ τὰ φορέματά του καὶ νὰ καθαρῖσῃ τὰ υποδήματά του. Ἐπειτα ἐπῆγε νὰ νιφθῆ. Μία στάμνα ἦτο κρεμασμένη εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀδεῖα, ὁ Σάσας ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὸ κεφαλόσκαλον.

— Ἐ, κυρὰ ! — Τί εἶνε πάλι ; — Φέρε μου νερό. — Ἄν διψᾷς, κατέβα νὰ σοῦ δώσω. — Καλέ, γιὰ νὰ πλυθῶ... — Τότε πῆγαινε νὰ πάρῃς. — Ἀπὸ ποῦ ; — Στὸ ποτάμι ἔχει ὅσο θέλεις. Πάρε τὸν κουβᾶ καὶ βγάλε.

Ὁ Σάσας ἐπροτίμησε νὰ πλυθῆ μὲ κολώνιαν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του. — Ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας σου ; — Δουλεύει. Πριονίζει ξύλα. Δὲν εἶνε μακριὰ. Νὰ τὸ μονοπάτι. Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν δρόμον ποῦ τοῦ ἔδειξαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε ὁ θεὸς του ; ἐσυλλογιζέτο. Βεβαίως θὰ ἐπέστρεφε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀλιγόωρος αὐτῆ ἀπουσία τῷ ἐστοίχιζε. Φαντασθῆτε, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὰ κάμῃ μόνος του ὄλα !... Προθύμως θὰ ἔδιδεν ὅσα χρήματα τοῦ ἐζητοῦσαν, ἀλλ' εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ ἡ χωρικῆ τῷ ἀπεκρίθη :

— Δὲν εἶμαι ζητιάννα καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεπτά. Σ' ὄλο τὸ χωριὸ δὲν θὰ εὕρῃς κανένα πρόθυμον νὰ σὲ υπηρετήσῃ μὲ πληρωμὴ. Κανεὶς ἔδω δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν χωρικόν, ὁ ὅποιος βοηθούμενος ἀπὸ τὸν υἱόν του, ἐπριόνιζεν ἕνα πε

νου του παιδιού—εσυλλογίσθη,—άλλα πρώτα ο Θεός, θά τον κάμουμε άνθρωπο. Θάταν πολύ χειρότερο γι' αυτόν αν έμενε 'ς όλη του τή ζωή έτσι, άνίκανος για τό παραμικρό!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Η πρώτη εργασία

Ο Βάσας κατεγίνετο εις σπουδαίαν εργασίαν: "Έπιανε πουλιά.

Είχεν έπινοήση ένα δίκτυ, τό όποϊον δέν έσπαζε ούτε τά πτερά ούτε τά πόδια των πουλιών. Τήν ήμέραν εκείνην, αφού έτελείωσε τήν βιοποριστικήν νά πούμε εργασίαν του, έτρέπωσε εις τό δάσος. Ηθελε νά γνωρίση όλα τά μέρη όπου είχε φράουλες, ή όπου ήμπορούσε κανείς νά εύρη μανιτάρια και φωλιές. Άνεβασμένος εις ένα δένδρον έξερευνούσε τήν περιοχήν κ' έσφύριζε σαν κότσυφας. Από κάτω ένα γαύγισμα του άπεκρίθη. (Έπιται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Η κυρία Γιοχάουζεν είνε γυνή μάλλον άσήμαντος, Γερμανίς μέχρι μυελού όστέων, περιφρονούσα βαθύτατα τό σλαβικόν στοιχείον και φερομένη άλαζονικώς προς πάντα Σλαβόν. Άλλ' ή άριστοκρατία τής Ρίγας τήν δέχεται με άνοικτάς άγκάλας, και τούτο ύποθάλλει τά ματαιόδοξα ένστικτα τής Γερμανίδος.

Έκ τούτου συνάγεται, ότι ή οικογένεια Γιοχάουζεν κατείχε πρώτην θέσιν εις τήν άνωτέραν άστυκήν κοινωνίαν τής Ρίγας, και πρώτην θέσιν επίσης μεταξύ του χρηματιστικού κόσμου των Βαλτικών Έπαρχιών. Η πίστις τής Τραπεζίης Γιοχάουζεν ήτο άπερίοριστος έτύγχανε πάσης ύποστηρίξεως εκ μέρους των άλλων Τραπεζών, και ιδία τής Ρωσικής Έμπορικής Τραπεζίης και τής Έθνικής Τραπεζίης τής Πετρούπολεως, οι δέ άδελφοί Γιοχάουζεν έλογαριάζοντο ήδη με περιουσίαν πολλών εκατομμυρίων.

Ο Φράγκ Γιοχάουζεν ήτο μέλος του Δημοσικου Συμβουλίου τής πόλεως και εκ των σημαντικωτέρων, διότι υπεστήριζε πάντοτε μετά φανατισμού τά προνόμια τής τάξεώς του. Έθαυμάζετο ως ο γνησιώτερος αντιπρόσωπος των ίδεών, των έρριζωμένων εις τό

«Άπέσπασε τό φύλλον και τό έδωσεν...» (Σελ. 93, στ. γ')

πνεύμα των άνωτέρων κοινωνικών στρωμάτων υπό τής εποχής τής κατακτήσεως. Τον ήγγιζαν άρχ και τον έπλήγωναν προσωπικώς αι τάσεις τής κυβερνήσεως προς εκρωσισμόν των Γερμανών τής πατρίδος του.

Διοικητής των Βαλτικών Έπαρχιών ήτο τότε ο στρατηγός Γόρκος. Άνήρ μεγάλης ευφύας, κατανοών τό δυσχερές τής άποστολής του, συνετώτατος εις τās σχέσεις του προς τόν γερμανικόν πληθυσμόν, ειργάζετο διά τόν θρίαμβον του σλαβικού στοιχείου, προσπαθών νά εισαγάγη τās μεταρρυθμίσεις εις τά πολιτικά ήθη, χωρίς νά μεταχειρίζεται βίαια μέσα. Ητο άκαμπτος, αλλά δίκαιος, και άπεσιρέφετο κάθε μέσον, τό όποϊον ήδύνατο νά έπιφέρη ρήξιν.

Διευθυντής τής Αστυνομίας ήτο ο συνταγματάρχης Ραγκενώφ, φανατικός Ρώσος, όλιγώτερον επιδέξιος του προϊσταμένου του και προδιατεθειμένος νά θεωρη ής έχθρόν πάντα κάτοικον τής Λιβονίας, τής Έσθονίας ή τής Κουρλάνδης μη θηλάσαντα γάλα σλαβικόν. Πεντηκοντούτης περίπου, ήτο άνήρ τολμηρός, άποφασιστικός, άδόμαστος άστυνομικός μη ύπαχωρών πρό ούδενός, και τόν όποϊον ο διοικητής μόνον έδάμαζε μετά κόπου. Έάν άφίετο έλεύθερος ήτο ικανός νά συντρίψη οϊονδήποτε έμπόδιον

διά νά φθάση εις τόν σκοπόν του. Άλλ' εις τόν σκοπόν του φθάνει κανείς άσφαλέστερον, όχι συντρίβων, αλλά ύπερκάμπτων τά έμπόδια...

Όχι άνευ λόγου έπιμένομεν εις τόν χαρακτηρισμόν των προσώπων τούτων. Έάν δέν είνε από τά κυριώτερα πρόσωπα, λαμβάνουν όμως ένεργόν μέρος εις τό δικαστικόν αυτό δράμα, εις τό όποϊον τά πολιτικά πάθη και αι έθνικαι αντίζηλίες άνεμίχθησαν, διά νά τό καταστήσουν πολύχροτον και επί μακρόν άληθμόνητον.

Μετά τόν συνταγματάρχην Ραγκενώφ, τήν προσοχήν μας έλκύει ο ταγματάρχης Βέρντερ, ο άμεσος του πρώτου ύφιστάμενος, ως άστυνομικός ύποδιευθυντής. Ο ταγματάρχης είνε γνησίας γερμανικής καταγωγής και εις τήν έξάσκησιν των καθήκόντων του χαρίζεται μάλλον εις τούς Γερμανούς, όπως ο προϊστάμενός του εις τούς Σλαβούς. Τούς πρώτους δηλαδή τούς καταδιώκει δραστηρίως, τούς δευτέρους με κάποιαν νωθρότητα. Και παρά τήν διαφοράν των βαθμών, θά έπήρχετο πολλάκις ρήξις μεταξύ των δύο τούτων άνωτέρων αξιωματικών, εάν δέν επενέβαινε ο στρατηγός Γόρκος.

Πρέπει νά προσθέσωμεν εις ταύτα, ότι ο ταγματάρχης Βέρντερ έβοηθείτο σπουδαίως υπό του έννομοτάχου Έκ, τόν όποϊον έγνωρίσαμεν εις τήν άρχήν τής παρουσίας διηγήσεως, καταδιώκοντα τόν δραπέτην τής Σιδηρίας. Ούτος δέν είχεν ανάγκην ένθαρρύνσεως διά νά κάμνη τό καθήκόν του εις τās ύποθέσεις, τās όποιας τώ ένεπιστεύοντο, και μάάλιστα παραπάνω από τό καθήκόν του, όσάκις έπρόκειτο νά καταδιώξη κανένα Σλαβόν. Έκτός τούτου έξετιμάτο πολύ και από τούς άδελφούς Γιοχάουζεν, εις τούς όποιους είχε προσφέρει προσωπικάς τινας εκδουλεύσεις, —γενναίως άλλως τε άνταμιφθείσας εις τήν θυρίδα του ταμείου τής Τραπεζίης.

Τώρα τά πάντα μάς είνε γνωστά. Βλέπομεν επί τίνος πεδίου θά συναντηθούν οι αντίπαλοι κατά τās προσχείς δημοτικας εκλογάς, του μόν Φράγκ Γιοχάουζεν άποφασισμένου νά μη παραχωρήση τήν θέσιν του, του δέ Δημητρίου Νικολέφ άκουσίως έξωθουμένου εις ύποψηφίτητα υπό των ρωσικών αρχών και υπό τής λαϊκής τάξεως, τής όποιας διά νέου νόμου θά έπεξετείνοντο τά εκλογικά δικαιώματα.

«Ότι ο άπλοϋς εκείνος καθη-

γητής, ο άνευ έδρας, άνευ περιουσίας, άνευ θέσεως κοινωνικής, καθήρχετο εις τόν άγώνα εναντίον του ισχυρού τραπεζίτου, του αντιπροσώπου τής άνωτέρας άστυκής τάξεως και τής ύπερηφάνου άριστοκρατίας, ήτο ήδη σύμπτωμα τό όποϊον ιδιαιτέρως παρετήρουν οι έξυδερκείς. Δέν έσήμαινε άρά γε ότι, εις προσεχές μέλλον, θά μετεβάλλοντο οι πολιτικοί όροι, εις τās έπαρχίας εκείνας, επί ζημία των νεομένων σήμερα τήν δημοτικήν έξουσίαν;

Οι άδελφοί Γιοχάουζεν έν τούτοις ήλπιον νά καταπολεμήσουν άποτελεσματικώς τόν νέον πολιτικόν αντίπαλον. Δέν τούς έτρέμαζεν ή άρτιγέννητος δημοτικότης του Δημητρίου Νικολέφ, τήν όποιαν θά κατέπνιγαν εις τά σπάργανα. Έντός έξ έβδομάδων, δέν θά ήτο ίσως δυνατόν νά δοθ ή ούτε καν ύποψηφίτης εις τόν καθηγητήν, ο όποϊος θά συνελαμβάνετο ως χρεωκόπος, θά έφυλακίζετο και θά εύρίσκετο αϊφνης κατεστραμμένος...

Δέν έλησμονήθη βέβαια: μετά δύο μηνας, τήν 15 Ιουνίου, ήλγε τό τελευταίον γραμματίον, τό όποϊον είχαν ύπογράψη ο Δημητρίου Νικολέφ, αναλαμβάνων τά χρέη του πατρός του. Και τό γραμματίον τούτο, τό όποϊον κατείχον οι άδελφοί Γιοχάουζεν, άντεπροσώπευε ποσόν δεκαοκτώ χιλιάδων ρουβλιών, ύπέρογκον διά τήν πτωχόν καθηγητήν των μαθηματικών. Θά ήτο εις θέσιν νά τό πληρώση; Οι άδελφοί Γιοχάουζεν είχαν λόγους νά πιστεύουν ότι όχι. Ηδη τās τελευταίας καταβολάς, άπέναντι, τās είχε κάμνη μετά μεγάλου κόπου, έκτοτε δέ τά οικονομικά του Νικολέφ δέν είχαν ποσώς βελτιωθ ή. Κατά πάσαν πιθανότητα θά τή ήτο άδύνατον νά έξοφλήση τό προς τήν Τράπεζαν χρέος του τήν ώρισμένη ήμέραν. Έάν έξήτει παράτασιν τής προθεσμίας και ανανέωσιν του γραμματίου, θά τή τήν ήργοϋντο άμειλίχτως. Και διά τούτου δέν θά έπάτασσαν τόν εκπρόθεσμον χρεώστην, αλλά τόν πολιτικόν αντίπαλον, ο όποϊος ασφαλώς θά έτίθετο έκποδών.

Οι άδελφοί Γιοχάουζεν δέν έγνωρίζαν ότι και έν άλλο περιστατικόν, έντελώς άπρόοπτον, θά ήνύθει τά σχέδιά των... ότι θά είχαν άνελπίστως εις τήν διάθεσιν των τόν κεραυόν του ούρανού, διά του όποϊου τόσον επικαίρως και θαυσίμως θά έπατάσσετο ο δημοφιλής τών αντίπαλος!...

Έν τούτοις, συμφώνως προς τήν διαταγήν του κυρίου του, ο Τράνκελ έσπευσεν—ίσως ή λέξις αυτή δέν εκφράζει τελείως τό πράγμα, — έσπευσε νά μεταβή εις τήν Αστυνομίαν. Με συθρωπήν όψιν, με διατακτικόν βήμα, αλλά με ύφος ανθρώπου γνωρίζοντος καλά τόν προς τήν Διεύθυνσιν δρόμον, έπειδή

τόν είχε κάμνη πολλάκις, ο δυστυχής ύπηρέτης έξήλθεν από τό κατάστημα τής Τραπεζίης' άφήκεν άριστερόν του τόν πύργον με τά κίτρινα τείχη, όπου έδρεύει ο διοικητής των Έπαρχιών' διήλθε τās παράγκας τής αγοράς, όπου πωλείται ότι ειμπορεί κανείς νά φαντασθ ή, από βαρυτιμών κομψοτεχνημάτων μέχρι μαγειρικών σκευών' έπειτα, έπιθυμών «να κάμνη λίγη καρδιά», έπήρεν ένα φλυτζάνι τσάι ζεστόν, ανακατεμένο με βότκαν, όπως τό πωλούν οι υπαίθριοι και πλανόδιοι τσαϊτσηδες τής Ρίγας' διέσχισε δρόμους, όπου κατάδικαι έλαφρόπιοινοι κερήλαιον σύροντες χειραμάξια, υπό τās διαταγās ενός δεσμοφύλακος' και τέλος, με τήν ήσυχίαν του, έφθασεν εις τήν Αστυνομίαν.

Έκεί ο ύπηρέτης έγενε δεκτός υπό των κλητήρων ως παλαιός γνωρίμος. Χείρες έτάθησαν προς αυτόν, κ' εκείνος άνταπεκρίθη με εγκάρδια σφιξίματα.

— «Ω, καλώς τόν Τράνκελ! είπεν εις των ύπαστυνόμων. Άρκετόν καιρό έχουμε νά σε ιδούμε, φιλαράκο, τούλάχιστον έξη μηνες...

— «Όχι δά! λιγώτερο! άπεκρίθη ο Τράνκελ.

— Και ποιός σε στέλνει;

— Ο κύριός μου, ο κ. Φράγκ Γιοχάουζεν.

— Καλά, καλά... Και θέλεις νά ιδής τόν ταγματάρχη Βέρντερ;

— Άν είνε δυνατόν.

— «Ό,τι έφθασε στό γραφείο του, Τράνκελ, και αν λάθης τόν κόπο νά περάσης μέσα, θά σε δεχθ ή με μεγάλην του ευχαρίστησι.

Ο Τράνκελ διηυθύνθη αξιοπρεπέστατα εις τό γραφείον του ταγματάρχου και εκτύπησε με διάκρισιν τήν θύραν.

— Έμπρός!

Ο Τράνκελ εισήλθεν. Ο ταγματάρχης εκάθητο πρό τής τραπεζίης του, φυλλομετρών δέσμην έγγραφων. Υψωσε τά βλέμματα προς τόν επισκέπτην και είπε:

— «Α, σ' είσαι, Τράνκελ;

— «Όλος κι' όλος, κύριε ταγματάρχα.

— Κ' έρχεσαι;

— Έκ μέρος του κ. Γιοχάουζεν.

— Τίποτε σοβαρόν;...

— «Όχι' τό σαμοβάρι μόνον είχε τήν ιδιοτροπίαν νά μη δουλεύη σήμερα τό πρωί...

— Γιατι έξέχασες νά τό ανάψης, ε; ήρώτησε μειδιών ο ταγματάρχης.

— Ίσως.

— Και ποσες;

— Ίδού.

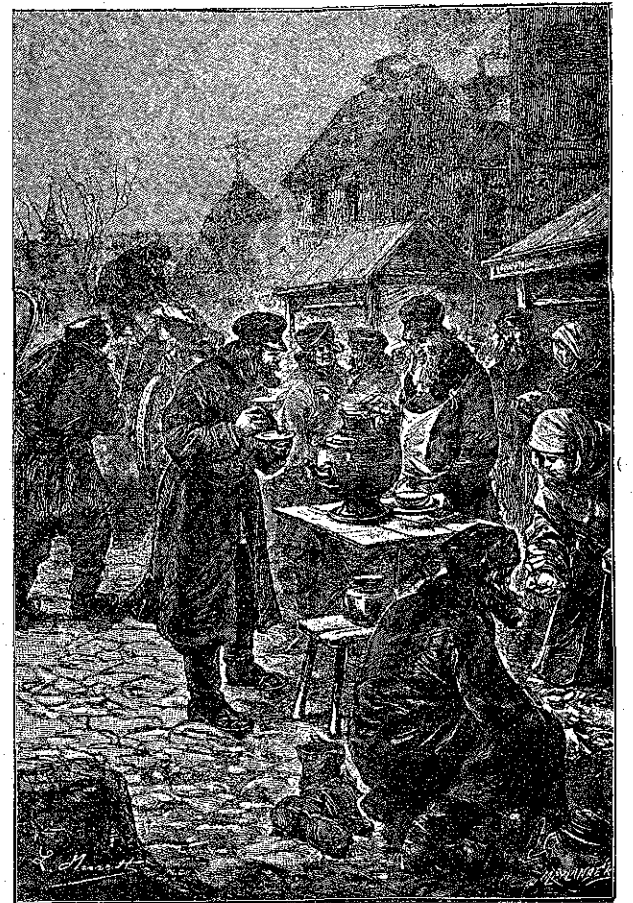
Και ο Τράνκελ έτεινε προς τόν ταγματάρχη Βέρντερ τήν σημείωσιν του κυρίου του.

— Μικρά πράγματα, βλέπω...

— Δηλαδή; ήρώτησεν ο Τράνκελ.

— Είκοσιπέντε ξουλιές μοναχά.

Προφανώς ο Τράνκελ θά έπροτιμούσε

«Έπήρεν ένα φλυτζάνι τσάι...» (Σελ. 101, στ. β')

νά έξοφλήση μόνον με καμμιά δωδεκάδα. — «Ας είνε, είπεν ο ταγματάρχης, θά διατάξω νά σου τες μετρήσουν άμέσως.

Και έφώμαζεν ένα κλητήρα.

Ο κλητήρ εισήλθε και έστάθη εις προσοχήν.

— Είκοσιπέντε ραβδισμούς, διέταξεν ο ταγματάρχης, αλλά όχι πολύ δυνατούς... Φίλος, βλέπω. Έ και νά ήταν κανένας Σλαβός... Πήγαινε, Τράνκελ, γδύσου, και άμα τελειώσης, έλα εδώ νά σου δώσω τό λογαριασμό σου.

— Ευχαριστώ, κύριε ταγματάρχα.

Καί, εξελθών εκ του γραφείου, ο Τράνκελ ήκολούθησε τὸν κλητῆρα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου θὰ ἐξετελεῖτο ἡ ποιηή.

Ἐκεῖ, ἥσυχος ὅτι θὰ τὸν μετεχειρίζοντο ὡς φίλον, ὁ Τράνκελ ἔβγαλε τὴν βλούζαν καὶ τὸ ὑποκάμισόν του, ὥστε νὰ μείνῃ ὁ κορμὸς του γυμνός, ἔπειτα ἔσκυψε προτεινὼν τὴν ράχιν, ἐνῶ ὁ κλητῆρ, μὲ τὴν ράβδον εἰς τὸ χέρι, ἤτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ...

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ ὁ πρῶτος ραβδισμὸς, μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἐξωθεν τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος.

Ἄνθρωπός τις, τρέχων καὶ ἀσθμαίνων, μὲλις ἔφθασεν ἐφώναξε:

— Τὸν ταγματάρχην Βέρντερ !... Τὸν ταγματάρχην Βέρντερ !

Ἡ ράβδος, ἡ ὑψωθεῖσα ἄνωθεν τῆς ράχως τοῦ Τράνκελ, ἐσταμάτησε, καὶ ὁ κλητῆρ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε.

Ὁ Τράνκελ, ὄχι ὀλιγώτερον περίεργος, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο καλλίτερον, παρὰ νὰ κυττάξῃ καὶ αὐτός.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ἐξῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του καὶ ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει;

Ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ κασκέτον του καὶ τῷ ἐνεχείρισεν ἓν τηλεγράφημα, λέγων:

— Διεπράχθη ἐγκλημα...

— Πότε;

— Ἀπόψε.

— Τί ἐγκλημα;

— Δολοφονία.

— Πῶς;

— Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Περναίου, εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

— Καὶ τὸ θῦμα;

— Ἐνας ὑπάλληλος, ὑπηρέτης μάλλον, τῆς Τραπεζῆς Γιοχάουζεν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ.

Τελοςπάντων ἔφεραν τὸ πῶδι καὶ ἡ ἔγγεισις ἐπέτυχε εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὁ γιατρός—πολὺ καλὸς γιατρός, ὁ καίμενος,—εἶπε ὅτι ἡ κυρία Αὐγούλα οὔτε κἀν δὲν θὰ ἐκινούσαιν, ἡ δὲ μητέρα τῆς κυρίας Λιλίας, ὅταν ἡ Λιλία τῆς ἔδειξε τὸ καινούργιον πῶδι τῆς κόρης τῆς, εἶπε ὅτι εἶνε πολὺ ὠραιότερο ἀπὸ τὸ παλιό, κ' ἐσυμφώνησε μὲ τὴν γνώμην τοῦ γιατροῦ.

Ἐσυμβούλευσε ὁμοῦ τὴν Λιλίαν νὰ ξαναβάλλῃ τὴν Αὐγούλαν εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς καὶ νὰ τὴν ἀφίση μιά-δύο ἡμέρες ἀκόμη, ἕως νὰ γίνῃ τέλεια καλά.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, τῆς εἶπε, χρειάζεται ἀνάπαυσις. Τὸ πῶδι θέλει κρεβάτι, λέγει καὶ ἡ παροιμία...

Ἐπειτα, διὰ νὰ ξεχάσῃ τὸ τραγικὸν δυστύχημα ἡ Αὐγούλα, διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν τρόμον, πού τὴν ἐβραστοῦσε ἀκόμη στὰ βάρθι τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ διὰ νὰ θεραπευθῇ καθὼς λέγουν καὶ ἠθικῶς, ἡ μητέρα τῆς θὰ εὕρισκε κανένα τρόπον καὶ θὰ τὴν ἔκαινε νὰ τῆς περᾶσουν ὅλα...

Ἡ Λιλία ἄκουσε τὰς καλὰς αὐτὰς συμβουλὰς, καὶ ἀφοῦ ἐξανακολλήθηκαὶ καὶ ἔστερεώθησαν καλὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Αὐγούλας, τὴν ξανάβαλε εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς καὶ τὴν ἀφίση δυὸ ἡμέρες. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἔδινε τὰ καλλίτερα πράγματα νὰ παίξῃ, καὶ τῆς διηγείτο τὰ ὠραιότερα παραμῦθια.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ζ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[18ος Διάπλιν 1906, φύλλ. 49, σελ. 390]

Ἐν πρώτοις ἐκφράζω τὰς θερμότητάς μου εὐχαριστίας πρὸς ὄλους ὅσοι ἐξεσπάθωσαν κατὰ τὸ ἔτος 1907 καὶ διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν μ' ἐβοήθησαν πραγματικῶς εἰς τὸ δύσκολον ἔργον μου, συντελέσαντες εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις κάθε περιοδικοῦ.

Τοῦς βραβεῖα κατωτέρω σύμφωνα μὲ τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπανθυμῶσιν οὗ τὸ καλλίτερον βραβεῖον εἶνε ἡ συναίσθησις ἐκάστου ὅτι ἐπράξε τὸ καθήκον του.

Οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1907 ἐξεσπάθωσαν, εἶνε, καθὼς βλέπετε, ὀλίγοι. Πολὺ περισσότεροι εἶνε οἱ μέχρι τοῦδε ἐξεσπάθωσαν διὰ τὸ 1908—οἱ ὅποιοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν τρέχοντα Η' Διαγωνισμὸν Ἐξεσπαθώματος, — ἄλλοι δὲ ὅτι θὰ εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότεροι οἱ μέλλοντες νὰ ἐξεσπαθώσιν, ἀφοῦ τῶρα τὸ Ἐσπαθώμα γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀμέσου καὶ ταχέως βελτιώσεως τοῦ φύλλου.

Εἰς τὸν Ζ' Διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποίου ἀποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον, συμπεριλήφθησαν ἀπὸ κοινοῦ ὅλοι ὅσοι ἐνεγράψαν συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλιν διὰ τὸ 1907, ἡ ἐπώλησιν ὡς πρᾶκτικὸς φύλλα διὰ τοῦ 1907, ἡ ἕκαστον καὶ τὰ δύο. Εἰς τ' ἀποτελέσματα θεωροῦνται ὅλοι ὡς νὰ ἐπώλησαν φύλλα. Ὁ ἐγγράψας π. χ. ἓνα ἐτήσιον συνδρομητὴν εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησεν 52 φύλλα, ὁ ἐγγράψας ἓνα ἔξαμηνιον εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησεν 26 φύλλα, δύο ἐτησίους ὡς νὰ ἐπώλησεν 104 φύλλα, καὶ οὕτω καθ' ἕξ.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν πολλὰ τῶν ὀνομάτων, ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου προηγείται τὸ Σ, δεικνύει πόσα φύλλα διατέθησαν διὰ τοὺς ἐτησίους, ἔξαμηνίους ἢ τριμηνίους συνδρομητὰς τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ὁ διαγωνιζόμενος; ὁ δεύτερος ἀριθμὸς, τοῦ ὁποίου προηγείται τὸ Α, σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πρᾶκτικῶς, ὁ δὲ τρίτος, ὁ ὄριζον τῶν ὀσων του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, εἶνε τὸ ἀθροισμα τῶν δύο ἄλλων.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι δὲν ἐξεσπάθωσαν καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους. Οἱ περισσότεροι ἔχουν ἓνα μόνον ἀριθμὸν. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ στοιχεῖον Σ ἢ Α ὄριζει τὸν τρόπον τοῦ ἐξεσπαθώματος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ἀγών», Μιτωλήνης, Σ 628 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Θέελλα, Σ 546 (Κορυφαία τῶν Μονίδων). Χρυσόμαλλος Πειραιῆς, Σ 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σίβαρος, Σ. 491. — Σύλλογος «Ὁραία Χίος», Ἀλεξανδρείας, Σ 286 + Α 109 = 395. — Σύλλογος «Ἑλληνικὴ Νεότης» Πειραιῶς, Σ 312. — Ζήτη ἢ Ἑλλάς, Σ 104 + Α 158 = 262. — Ἀσπασία Γαϊσκελῆ, Σ 260. — Σύλλογος «Νικητῆ», Ἀθηνῶν, Σ 182 + Α 70 = 252. — Κορυδαλὸς τοῦ Αἴμου, Σ 208. — Λαβιανὸν Ἄνθος, Σ 208. — Ἀργεῖος Ἐρμῆς, Σ 208. — Φιλελεύθερος, Σ 78 + Α 117 = 195. — Σύλλογος «Δράστις», Ἀθηνῶν, Σ 130 + Α 51 = 181. — Κωνσταντῖνον Λάβαρον, Σ 52 + Α 114 = 166. — Πεδίον τῆς Μάρης, Σ 156. — Γεωργίος Ι. Οἰκονομίδης, Α 141. — Νικηφόρος Ἑλληρ, Σ 130. — Ἀνδρέας Κ. Ἀράρης, Σ 104. — Ἀρης, Σ 104. — Ἀρχαία Γεωργιάδου, Σ 104. — Γλυκεῖα Ἑλλάς, Σ 104. — Ἡρωϊκὴ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 104ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων, εἰς τοὺς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ τοῦ Γ' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως, κατὰ λάθος ἐτυπώθη Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο, ἀντὶ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς.

Ἐλλειψίς τόπου καὶ σήμερον, ἡ, ὅπως τὸ εἶπε μίαν φοράν ὁ ψυχολογὸς Ἄνανιαν, οὐτοῦτο. Μὴν περιμένετε λοιπὸν ἐκτενῆ ἀλληλογραφίαν. Ἄν' ὀλίγα καὶ... καλὰ. Τραγοῦδι τοῦ Δάουου, ἐδιέθεσα τὰς μεταφράσεις τῶν ποιημάτων ποῦ μοῦ ἔστειλες καὶ μοῦ ἄρσαν πολὺ. Ἡ εἰλικρινεστάτη μου γνώμη εἶνε ὅτι ἔχεις ταλὰν εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ ὅτι δὲν σοῦ λείπει παρὰ ἡ ἐξάσκησις.

Ἐὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξεσπάθωμα, Ἀγορήλιτος Ἡῶς. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν, διότι εἶδα πόσον μὲ ἀγαπᾶτε ὅλοι εἰς τὸ σπιτι. Καὶ ὁ x. Φαίδων ἐκολακεύθη πολὺ μὲ ὅσα γράφεις.

Ἐπιπροσέτι, εἰμπορεῖ καὶ ἡ ἀδελφή σου νὰ λάβῃ ψευδώνυμον, — δὲν τὸ λέγει ὁ Κανονισμὸς; Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὸ γράφετε πάντοτε πλησίον εἰς τὴν ὑπογραφήν σας, εἰς τὰς ἐπιστολάς σας καὶ εἰς ὅτι ἄλλο μοῦ στέλλετε.

Νομίζω, Τέκνον τῆς Ἐρμῆου, ὅτι πολὺ εὐκολώτερα θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν διὰ τοῦ ἐξεσπαθώματος. Ἡ συνδρομὴ δὲν ἐπιδέχεται πλέον καμμίαν ἀβέβαιαν, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν, οὕτως ἢ ἄλλως, εἰμπορεῖ νὰ ἐξηθῇ.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Μονώσεως: «Ἐστέρες, φιλάτη μου, ὅτι ἡ ἐρετεινὴ σου ὕλη εἶνε ἐξοχός; Μόνον ἡ φτώχεια μὲνει, ἀλλὰ καὶ αὕτη θὰ τὴν διώξωμεν, διότι ὅλοι θὰ ἐργασθώμεν διὰ νὰ γίνῃς πλουσία καὶ καλλιτεχνική. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ θεωρήσῃς ὡς χάριν, διότι ἡ Διάπλιν εἰς ἡμᾶς ἀνήκει, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐργασθώμεν δι' ἄλλον εἰμὴ διὰ τὸν ἐαυτὸν μας».

Ὅστε λοιπὸν, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, δὲν εἶσαι πλέον οὔτε μελαγχολικὴ οὔτε ονειροπόλος ἀφοῦ μετεβλήθῃ ὁ χαρακτήρ σου;... Ἐστειλα ἕκ νέου.

Ἐλεῦθερος Ἑλληρ, ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεργάσθη, διότι μοῦ ἔδειξεν ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατέχεσαι. Εἰς τὸν φίλον μας ἔστειλα ἕκ νέου τὰ δύο φύλλα.

Ἡ φιλάτη μας Γλυκεῖα Ἑλλάς, ἐκ Καίρου, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς ἀρραβῶνάς της μετὰ τὸ x. Νικολάου Καίση, ἀρχιτέκτονος. Τὰς ἐχαριδίους μου εὐχὰς. Τί χρονοποιᾷ εἰδήσει; Βεβαίως, Ποιμενίς Μυρτώ, σχετικῶς μὲ τὰ ἔξοδα ποῦ ἔχω καὶ μὲ τοὺς κόπους ποῦ κάμω, καὶ μὲ τὴν ὠφέλειαν ποῦ δίδω, ἡ συνδρομὴ εἶνε ἐλαχίστη. Ὅπως παρατηρεῖς καὶ σὺ, ὑπάρχουν ἄλλα περιοδικὰ, 20 δὲν ἀξίζουν τίποτε, καὶ ζητοῦν 15 καὶ 20 φράγκα τὸν χρόνον ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς των. Ναί· ἀλλὰ μὴ λησμονῆς ὅτι ἐγὼ ἀπευθύνομαι πρὸς παιδιὰ καὶ ἐφήβους, καὶ ὅτι ἡ νεολαία δὲν ἔχει ἰδικὰ τῆς χρήματα, καὶ ὅτι οἱ γονεῖς μὲ δυσκοιλίαν πληροῦνον διὰ νὰ παίρνουν τὰ παιδιὰ των καὶ περιοδικῶν...

Ὁραίας ἐπιστολάς μοῦ ἐγράψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐνθουσιώδης Ἑλληνοπούλα, Ποιλαρχος Νέμος, Μελαγχολικὴ Ἑλληνοπούλα, Μαγεμένο Κῆμα, Ἀντάρτης τοῦ Σπιτιῶ, Μουσηγέτης Ἀπόλλων, Χιακὸς Οὐρανός, Διαβολὰ τῆς Σνασίλας, Ἀθάνατος Ἑλλάς, Ἀποκρητικὴ Μουσοῦνα, Πικριδικαὶ τῆς Μέλισσα, Σκέρτοο, Διακριθεῖσα Ἀρσενικιάς, Χιακὸς Λιμνῆ, Ναυαρχος τῆς Σαλαμίνας.

Τὸ δὲ ἐξεσπάθωμα; Προοδεῖ, προοδεῖ, προοδεῖ!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος (φρ. 1.) τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μυρμηδών, α. (Θ. Π.) Φοινὴ τῆς Ἐρμῆου, α. (Σ. Α.) Βασιλίον τῆς Βαρβάδας, κ. (Μ. Η.) Ἴερα τῆς Πατρίδος, κ. (+++) Ἑλληνοπούλας ὁ Ἀλεξανδρεῖς, α. (X) Στασιλ, α. (Α. Χ.) Θαλασσία Μακεδονίς, κ. (Α. Η.) Καθρηστὴ τῆς Μαιμῆς, α. (Α. Δ. Χ.) Ἰππότης τῶν Ἀπόκρου, α. (Π. Π.) Ροδοδάκτυλος Ἡῶς, α. (Α. Σ.) Ἀραπάκος, α. (Ε. Κ.) Ὀνειροδὸς Ἐὐτυχία, κ. (Μ. Μ.) Ρομαντικὴ Καρδιά, κ. (Μ. Β.) Στενάζουσα Μακεδονία, κ. (Π. Π.) Ποιητὴς τοῦ Ἀπείρου, α. (Ι. Ε. Ι.) Ἰήσορος, α. (Α. Α.) Καλλιωνίδα, κ. (Ο. Ρ. καὶ Α. Α. τῶν κοινῶν διὰ δύο ἢ πλείονα πρόσωπα ψευδώνυμων ἡ ἐγκρίσις θὰ μοῦ ἔδειξε μεγάλον κόπον καὶ θὰ μοῦ ἔφερεν ἀναστάτωση δι' αὐτὸ ὁ Κανονισμὸς τίποτε δὲν λέγει περὶ κοινῶν ψευδώνυμων ἄρα τοιαῦτα δὲν ἐγκρίνονται; εἰμπορεῖ νὰ ἔχετε κοινὸν τὸ ψευδώνυμον, ἀλλὰ ἐγὼ τὴν μίαν μόνον θάναγνωρίζω κάτοχον, ἐκείνην δὲλ. πρὸς τὴν ὅποιαν καὶ θὰ στέλλονται τὰ εἰς τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἀνήκοντα, καὶ αὐτῆς μόνον τὸ ὄνομα πρέπει νὰ φέρονται ἀπὸς με ἐπιστολάς σας.) Αἰμοστάξουσα Καρδιά, κ. (Μ. Π.) Πέτρα τοῦ Ὀμήρου, κ. (Δ. Β. Γ.) Κῆμα τοῦ Δουναβέως, α. (Α. Κ. Σ.).

Ἀνανεσάσις ψευδωνύμων: Λάμων, α. Ποιμενίς Μυρτώ, κ. Σκέρτοο, κ. Κορυδαλὸς τοῦ Αἴμου, α. Ἑλληνοπούλας α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτίθων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύουν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Χιόνι τοῦ Ταυγέντου μὲ τὴν Μελαγχολικὴν Ἀφροδίτην — ἡ Ἑλληνοπούλα μὲ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Φοιμὰ καὶ Κωνσταντῖνον Λάβαρον — ἡ Σονάτα Μπετόβεν μὲ τὸν Ριγολέττον, Κωνσταντῖνον Σημαίαν καὶ Γλυκοχάρμα — τὸ Ὑπερ Πατριδὸς μὲ τὴν Κάμερ, Βασιλείαν καὶ Πατριδούσαν Πυργοδέσποιναν — ὁ Μέγας Ἡρακλῆς μὲ τὸν Δαφνοστεφανωμένον Ἄρμα καὶ Δοκίμον Καλλιτέχνην — ὁ Ἐθνικὸς Ἐγωισμὸς μὲ τὴν Μαρομένην Φύσιν καὶ Διάκοντὰ Ἀστέρη — ἡ Κυρία δὲν μὲ Μέλι μὲ τὴν Ἀθήνην — τὸ Γλυκοχάρμα μὲ τὴν Σανθὴν Μουσῆ, Μελαγχολικὸν Ἑλληνοπούλο καὶ Κόκκινην Γραβίαν — τὸ Μαγεμένο Ἀγοριόλι μὲ τὸν Μαργαρομένον Βασιλῆαν καὶ Κόμησον τῆς Φουλλαρίας — ἡ Ἑλαιοφάκος Ἑλληνοπούλα μὲ τὸν Οὐμανιστὴ τῆς Ἀρχαιότητος, Ρευβάζουσαν Σεληνολάτριν καὶ Μελαγχολικὴν Ἐρμητιδα — ἡ Πατριδούσα Πυργοδέσποιναν μὲ τὴν Μαργαρίταν τῆς Ἀγοσιόλεως, Καύσανα τῆς Αἰγύπτου καὶ Εἰρωνιστὴν τῆς Εἰμαρομένης — ἡ Μυριέλλα μὲ τὴν Ταυγγάναν καὶ Μαργαρομένον Βασιλῆαν — ὁ Κέροβρος μὲ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν καὶ Δυστυχίαν Ὑπαρξιν — ὁ Ἀργεῖος Ἐρμῆς μὲ τὴν Ναπολέοντα Βοναπάρτην, Ἀνθοστόλιστον Χιον καὶ Γαλιανὴν Ἑλληνοπούλαν — τὸ Μελαγχολικὸν Ἑλληνοπούλο μὲ τὴν Ἐρσθρὰν Γαλέραν, Βαρῶνον Σκαρλίαν καὶ Χιόνι τοῦ Ταυγέντου.

Ἡ Διάπλιν ἀσπάζεται τοῦ φίλου τῆς: Νικηφόρον Ἄσπρη (ἡ ἀπόδειξις σου ὑπ' ἀριθ. 1824 ἐστάλη εἰς Ἀλεξανδρείαν.)

